

NGỌC ẨN HÀM RỒNG

Phùng Nhân

Hai vợ chồng ông Chín Xe kể từ lúc ngồi sui cho đến giờ cứ lính quynh lên như gà mái tơ mắc đẻ, cho nên bất cứ chuyện gì cũng đều hỏi tới ông mai, thế mới biết là cái việc lễ nghĩa của thánh hiền đã để lại cho đến ngày nay cũng không phải là chuyện dễ. Cũng có nhiều lúc phải học lóm với nhau, cho nên thành thử lâu ngày phải trở thành tam sao thất bổn. Vì thế mà lễ lộc mạnh ai tùy hứng nấy đòi, chớ không còn thống nhất như ngày xưa, hay gia giảm châm chước với nhau cũng tùy theo hoàn cảnh.

Nhưng được có một cái bên ông Chín Xe là sui gái, nên ông cũng có quyền ưu tiên đòi hỏi như bất cứ cái lệ thông gia ở trên đất nước Việt Nam này, nhưng ông Chín Xe không hề biết lợi dụng cái quyền ưu tiên ấy, mà ông cứ quan niệm rằng nếu ông mà ham đòi lễ lộc cho cố thì sau này con gái ông phải chịu cảnh trả quả trần thân, bởi từ trước tới nay đâu có bà già chồng nào mà thương nàng dâu như con ruột.

Rồi lễ cưới cũng thông qua một cách thông thường, bởi gia cảnh của ông đã nghèo nên tổ chức đơn sơ cho dễ bề lo liệu. Thế rồi ở bên đàng sui trai họ cũng mời vợ chồng ông đến chơi, trước là để cho biết cơ ngơi, sau nữa là tiện thể giới thiệu thêm bà con họ hàng nội ngoại.

Cái ngày mà hai vợ chồng ông khăn gói đi viếng sui gia, nó mới thật sự là một ngày trọng đại. Bởi vì ông đã quen với cái nghề làm ruộng chân lấm tay bùn, cứ quần vận áo vo, chớ còn mặc chiếc áo dài rồi còn đội cái khăn đóng lên đầu làm cho ông rất ư là tù túng. Còn bà vợ của ông coi vậy mà bả không sao, vì đàn bà thường thì chỉ mặc áo dài, rồi cầm theo cây dù vải nhiễu lên tay nữa là đủ bộ.

Thế là vợ chồng ông đành phải thẩn một bộ đồ vía, mà đã từ lâu rồi xếp cất ở dưới đáy rương, cho nên lúc mặc vào cái mùi mốc vẫn bay phản phát mớ hồ trong gió thoảng. Rồi ông Chín Xe phải chở bà vợ trên chiếc xe đạp không có gạt đỡ bu, khiến cho đất xình nó văng lên dính vào chiếc áo dài the lỗ chỗ, giống y như là một một người

nhậu say té vũng té mương, chớ không còn là một bộ đồ vía để đi viếng sui gia cho đúng cách. Nhưng đó cũng là một việc quá bất ngờ, vì sửa soạn đồ vía để sáng ra đi, thì tối ông trời lại xáng cho một đám mưa dầm, nên sáng hôm sau con đường đất phải trở nên lầy lội.

Mặt trời đã lên khỏi ngọn cây cau, khiến cho con lộ đất khô hơi nhừ nhựt. Vì vậy ba cái cục bùn được dịp nó cứ bám bèo hai bánh xe như đĩa dói, nhiều lúc thối chí ứ hự làm cho ông cũng muốn nản lòng, nhưng ngặt nỗi là chỗ sui gia mà đã lỡ hứa ra rồi nên bây giờ không thể rút lại.

Rồi ông cũng ì ạch chở bà vợ đi lên tới xã Thới Lai, chỉ còn queo vô tới chỗ Bến Vồng nữa là tới bến. Nhưng chưa tới nơi mà bà vợ ông lại sơ ý, để cho cái tà áo dài nó quấn vào sợi dây xên, thành thử cái áo dài vía đàng hoàng bỗng trong nháy mắt đã trở thành cáo áo dài vạt mẻ. Cho nên bà vợ của ông cứ việc đổ thừa, cho là ông đã cầm lái chiếc xe đạp đã thay hết mấy bộ cầm, vậy mà lái dở còn hơn vợ của thằng “Đậu” nữa. Không biết cái vợ thằng Đậu nó tệ đến cỡ nào, chớ ở trong xóm bây giờ hề thấy ai làm chuyện gì không vừa ý thì người ta cứ việc ghép vào rồi nói khơi khơi, lâu dần ai cũng biết hề bị thí dụ dở như vợ thằng Đậu thì kể như hết thuốc chữa.

Cũng rồi từ đó bà vợ lại có gương mặt chằm vằm, làm cho ông đạp xe càng thêm thối chí. Nhưng ông Chín Xe cũng không biết tính sao, vì đây là chỗ sui gia nên cũng đành cắn răng để giữ cho tròn lời hứa. Chớ phải như mấy lúc bình thường cho dù có được mời đi ăn đám giỗ nhà giàu, thì ông cũng queo cua đi về nhà tắm rửa rồi làm ên một xị rượu đế cho nó khoẻ thân. Chớ còn ì ạch ra sức chở vợ con, mà cái mặt lại chằm vằm, còn hơn là cái mặt bị thua lặn con xì phé...

Thế rồi căn nhà của ông sui cũng hiện ra dưới rặng vườn dừa, tuy không giàu có bao nhiêu nhưng nhờ một hàng bông búp làm hàng rào, để tăng vẻ cho căn nhà thêm phần bề thế. Hình như ông sui của ông Chín Xe đang chuẩn bị, nên vừa thấy hai vợ chồng ông là vồn vả bước ra sân, rồi thỉnh hai vợ chồng ông đi vô ngồi trên bộ ván giữa. Nhưng ngặt nỗi hai vợ chồng ông quần áo te tua, nên lấy làm ái ngại. Trong lúc hai vợ chồng còn đang lúng túng chưa biết phải xử trí ra sao, vì cái nạn lễ giáo của sui gia nó rất là kỳ

cục. Cái gì người ta cũng có thể bắt bẻ được hết trơn, cho nên nó cứng ngắt chớ không phải thân mật đậm đà như tình bạn hữu.

Hình như hiểu được điều đó, cho nên ông sui bên chàng trai là thầy giáo Thăng mới cất tiếng mở lời:

- Chà bộ mưa hồi hôm nầy sáng nay con lộ chưa khô hay sao, mà anh chị sui đi lên thăm chúng tôi quần áo coi ướt ngoi hết trơn vậy?

Ông Chín Xe chưa kịp trả lời thì bà vợ giành nói:

- Ôi... lộ làng gì mà nó lở lói hết trơn. Bị lở hứa với anh chị nên chúng tôi phải giữ lời, chớ đi thăm viếng cái kiểu gì mà quần áo ướt loi ngoi như chuột cống...

Thấy vậy bà sui trai vội giả lả mấy lời:

- Hồi hôm nầy thấy ông trời ồng lâm râm ba hột. Tôi với ba sắp nhỏ tụi nó đây cứ thất tha thất thỏm đi ra đi vô lo hoài, sợ đường sá trơn lầy không biết anh chị có quá bước được hay không, nên cũng không có dám làm gì để lo tiếp đãi cho chu đáo.

Vợ ông Chín Xe vén cái vạt áo dài qua một bên rồi nói tiếp:

- Chỗ sui nghĩa chúng tôi định đi lên thăm anh chị cho biết nhà, chớ có phải ai xa lạ gì đâu mà anh với chị lo tiếp đón.

Qua một cái màn nói chuyện đong đưa, rồi bên sui trai lễ phép thỉnh bên sui gái đi ra nhà sau rửa giò rửa cẳng. Đứng giữa nơi sàn nước để kỳ cọ cặp giò, ông Chín Xe mới nghiệm ra rằng hễ có tiền bạc trong tay thì cái việc gì cũng khoẻ, ngay như chỗ cái sàn nước nhà của ông sui đây cũng thật là sạch sẽ. Chớ không phải như ở dưới cái xã Lộc Thuận của ông, đất cát lại bị nước mặn phèn, quanh năm suốt tháng chỉ lo lợp cho được cái nhà để che mưa che nắng còn cũng khó, thì nói chi đến việc làm cái sàn nước rồi tráng xi măng, hay mua một cái ghế cái ban coi cho được để mong tiếp khách.

Hai vợ chồng ông rửa giò xong, như một cặp vịt ta sau một hồi lặn hụp dưới ao bùn, bây giờ gặp nước lớn đầy mà nên nhờn nhờn bơi lội. Nhưng ngặt có một nỗi không biết từ trước tới giờ, hễ hai sui gia ngồi đầu mặt với nhau rồi bị á khẩu hết hay sao, mà hai bên sui gia cứ ngồi ngó nhau rồi

thỉnh thoảng bưng tách trà lên hớp. Tuy vậy bà vợ của ông Chín Xe từ trước tới nay có tật đái bôi, nên ngồi lâu quá cũng buồn miệng bèn mở lời tâm sự:

- Hôm nay vợ chồng tôi lên đây không có dấu gì anh sui, con nhỏ nhà tui coi lớn con vậy mà còn khờ ẹt, vậy nó có điều chi sơ sót mong anh chị sui miễn chấp cho. Chớ việc sanh con há dễ sanh lòng, nó có lỡ nói điều gì không phải xin anh chị rộng lòng đừng chấp nhứt...

Tức thời bà sui trai bèn đáp lễ:

- Ôi... hồi trước nó là con của chị, bây giờ là cháu của tui có gì cháu mà chị ngại. Thời buổi bây giờ đâu có ai mà bắt nó làm cháu như ngày xưa nữa đâu, chỉ ở nhà lo giặt giũ áo quần rồi lo cơm nước, với làm ruộng và gánh dĩa không chớ có gì cháu mà chị sợ.

Hai bà sui ngồi nói chuyện vãn với nhau một hồi cũng thêm phần dạn dĩ, cho nên họ bèn kể với nhau những chuyện tưng tửng hằng ngày, nào là gạo thóc bông đứng tăng giá lên vùn vụt. Còn nhà nước bây giờ sao mà tham nhũng vô phương, ngày nào cũng thấy báo chí đăng xử tử hình vậy mà họ đâu có tởn.

Còn hai ông sui bắt đầu gày qua mấy cái vụ gà nòi, mà vầy vi ông nào cũng rành cho một bụng. Câu chuyện đang hồi hào hứng, thì mấy đứa nhỏ trong nhà cũng chộn rộn lảng xăng để so dũa dọn cơm, đó mới thật là một hỉ sự mà ông Chín Xe đã trông đợi từ hồi sáng đến bây giờ. Vì đi làm ruộng ăn sáng đã quen, nên quá cử cơm làm cho ông muốn nuốt.

Bữa cơm tuy không có gì thịnh soạn, chỉ có thịt gà kho mẫn chấm với rau dứa, nhưng gặp gạo mới thần nông 8 nên ăn ngon miệng dữ lắm. Phần hai ông sui đã vô đầu hai xị, nên ông nào ông nấy cũng đà đà. Trong lúc đang ăn ông sui trai sơ ý, để mấy hạt cơm dính vào bên mép mà lại không hay, đến chừng bà vợ day qua nhắc khéo:

- Minh à. Ngọc ẩn hàm rồng (hột cơm dính mép), vậy mình coi lấy xuống đừng để lâu như vậy thì coi sao được...

Ông sui trai là thầy giáo dạy Việt văn đã muốn bạc cái đầu, nên vừa nghe qua hơi gió là ông liền đưa tay lên phủ xuống. Cữ chỉ lệ làng đó làm

cho ông Chín Xe vô cùng kính phục, vì không ngờ ngày hôm nay mình lại có phước ngồi làm sui với một bậc thâm nho. Nhưng gặp một hồi rồi thịt thà nó cũng nhòn dần, chỉ còn có một tộ nước nổi lều bều bọt mỡ. Thấy vậy ông giáo Thăng mới ái ngại nhìn vợ, như ngầm hỏi ý coi còn thịt thà gì rồi thêm nữa hay không. Thì bà vợ nhìn ông điềm đạm nói:

- Nhục trầm đáy thủy anh ơi (thịt nằm dưới đáy tộ!), cầm đũa lên gắp cho rồi để bữa tiệc thêm vui...

Sau câu nói đó thì thầy giáo Thăng dạo đũa xuống đáy tộ, rồi gắp một cục thịt lườn nằm nín bỏ vào chén cơm của ông Chín Xe để mà mời mọc. Trước cử chỉ đó làm cho ông cứ đón mò rằng, chắc là chị sui của mình đang nói chửi. Thế là từ đó ông bắt đầu dè dặt trở lại, không còn ăn nói tự nhiên như lúc ban đầu, vì sợ có điều chi thất thố thì chỗ sui gia coi sao phải phép.

Rồi sau một ngày một nhọc để thăm sui, khi bóng chiều đã nằm khuất dưới ngọn dứa, thì hai vợ chồng ông lại kiếu từ sui gia để phản hồi về làng Lộc Thuận. Nhờ cơn gió hiu hiu mát rượi nên con lộ đất đã khô mặt tự hồi nào, nên ông Chín Xe chở bà vợ đi một tảng chớ không có gì là mệt nhọc, một phần nhờ có một xị rượu đế để cầm chầu, nên hai cái đầu gối của ông dường như tăng thêm nội lực. Đang đạp xe băng băng như vậy, mà bà vợ của ông rướn người tới hỏi:

- Hồi nãy chị sui nói mặt mả gì vậy ông, mà anh sui nghe qua liền đưa tay lên gỡ mấy hạt cơm dính ở bên mép vậy?

Ông Chín Xe cười cục cục rồi đáp:

- Người ta nói nhỏ đó bà ơi. Bởi vậy tui đang lo trong bụng tự nãy giờ, đây rồi mai mốt mình mời ảnh với chỉ đi xuống, tui lờ ăn uống mà có tèm hèm chắc bà nói xáng xả làm cho tui quê chết được...

Bà vợ lại cười khớ khớ rồi nói:

- Ý... tui đâu có tề dừ vậy ông. Mai mốt mình mời anh chị sui xuống, ông cứ việc ăn uống rồi làm bộ cho nó dính thử coi, không chừng tui nói chửi còn hay hơn chị sui nữa là khác...

Câu chuyện cà rịch cà tang một hồi mà chiếc xe đạp đã nuốt hết một đoạn đường dài hơn 5 cây số

hồi nào không hay, đến chừng vừa múm vô chỗ ngã tư đầu vòng xã Phú Vang, bà vợ vỗ vai ông Chín Xe nói nhỏ:

- Coi cái nhà lâu của Việt Kiều nè ông, thiệt là lộng lẫy. Từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ tui mới thấy một kiếu nhà đẹp như vậy, nghe nói cái cô Việt Kiều nầy ở bên Úc làm tới kỹ sư trong ngành may mặc lận hả...

Ông Chín Xe ngó cà ngơ một hồi rồi đáp:

- Không biết sao người Việt Nam mình lúc còn ở bên nầy thì dốt, mà khi đi vượt biên tới Mỹ hay tới Úc ở chừng vài năm rồi ông nào cũng có cái bằng bác sĩ kỹ sư hết trơn. Ngay như cái con nhỏ Việt Kiều nầy hồi trước đi cấy mướn ở đây chớ đâu. Vậy mà bây giờ hễ mỗi lần nó đi về tới là cả làng chộn rộn lên đưa đón, nhứt là mấy ông chánh quyền xã. Ông nào cũng rề tới để kiểm đầu nước xanh, cái đó mới thật là mất thể diện cho nhà nước ta quá đỗi. Tại sao mấy ông hỏng nhớ lại, mới hồi nào lên án nói mấy người đi vượt biển vào tội phản quốc, phản nòi. Còn bây giờ thấy họ đem tiền của về tới bên nầy thì lại xum xoe, thiệt tình cái thói đời gì mà không biết nhục...

Bà vợ trề môi ra cãi lại:

- Thời buổi nầy ở đó mà giữ thể diện gì. Bị tui với người ta chẳng có bang giao với người ta, phải có tui cũng rà lại kiếm bậy một chai dầu nước xanh để dành cạo gió. Chớ còn nhiều lúc có bệnh thất ngật, đi lên chợ Ngã Tư mua tàn (toàn) là dầu giả không hà ông ơi...

Hai vợ chồng ạch một hồi rồi cũng chở nhau về tới chỗ chợ ngã tư Lộc Thuận, nơi đây đã có một gánh hát của ông Bầu Bồn đã đóng đô hơn ba tháng, khiến cho trong xóm đã có hết mấy đứa con gái mang bầu, vì cái nạn đổi mới của nhà nước bây giờ đã cho phép mở quán café ôm, café vông, bia ôm, bia nằm đủ loại. Nên trai gái mặc sức đi đêm, báo hại các bậc làm cha làm mẹ phải cắn răng kêu trời trách đất, rồi nguyên rủa lén chánh quyền cho đỡ tức chớ biết nói sao. Vì cái nạn dịch é môm bô bây giờ, nó đã tràn lan về tới những miền thôn quê hẻo lánh không sao ngăn kịp. Cứ theo cái đà đổi mới kiếu nầy thì vài năm nữa mấy đứa con nít sẽ bị bệnh lậu hết trơn, vì mới nứt con mắt ra thì đã biết tập tành ăn nhậu.

Có đứa lại hít xì ke, nhưng chánh quyền vẫn làm ngơ thao túng, hình như đó cũng là một chánh sách của họ hiện giờ, có làm như vậy mới xả xú bấp ra cho người dân không còn chống đối.

Về tới nhà ông Chín Xe lo thở dốc, bởi đi xe đạp mà còn chở thêm một người gặp gió thổi ngược hiu hiu, nên ráng sức đạp một tăng làm cho hai cái đầu gối mỗi nhừ, dường thể như là mới vừa đi cuộc cỏ mà gặp phải đất gò khô, nên xáng lười cuộc xuống bị ông âm ty giữ lại. Khiến cho ông nằm dả dượi hồn bất phụ thể chẳng muốn tắm rửa thay áo thay quần, nên ông trườn lên bộ li văng nằm cho một giấc chẳng biết trời trăng, trong khi đó thì ngọn gió tây nam non đang thổi phần phật sau hè, để báo hiệu một mùa mưa sắp đến...

Mới đó mà ngày hẹn với ông sui trai đã tới. Hai vợ chồng ông Chín Xe thực sự đã lo, đã bàn tính với nhau hết mấy đêm trường, là không biết đãi ông sui món nào cho phải lễ. Cuối cùng bà vợ cương quyết nói:

- Món nhậu thì để ông lo. Còn món ăn chơi như món bún cà ri gà thì để đó cho tui lo liệu.

Thế rồi ông Chín Xe cũng cương quyết để thết đãi ông sui một món chuột đồng, nhưng ngặt nỗi tháng này chuột ở bạ chớ không có ở trong hang, báo hại ông phải dầm mình xách chĩa đi dâm mấy con chuột ở theo mé xèo. Nhờ trời thương gặp lúc nước rong, với lại có cặp chó săn nòi giỏi thôi hết nói, cho nên ông Chín Xe chỉ cần đi săn có một buổi mà gôn 3 kí lô thịt, phần chuột ở bạ cho nên con nào con nấy mập thoi ú na ú nút.

Rồi ông đem thui lột da hết ráo, kể đó ông lại ướp đủ thứ đồ gia vị vào rồi bắt lên bếp xào cho xăn, đợi ngày mai ông bà sui xuống tới rồi mới bắt lên xào lại. Suốt đêm hôm đó hai vợ chồng ông cứ lục đục thức canh mèo, vì có một con mèo mướp không biết của nhà ai mà nó hay cạy nắp vung ra ăn vụng. Báo hại đến sáng hai vợ chồng cặp mắt phải trầm lơ, nhưng cũng phải ráng thần bộ đồ vía lên chờ tiếp đón.

Khi mặt trời lên khỏi đọt cây me tây trước cửa, thì có tiếng Honda nổ bạch bạch ngoài con lộ đá vọng vào, làm cho ông Chín Xe trống ngực muốn đánh rộn lên. Vì không biết sao hễ mỗi lần sui gia tiếp đón với nhau, nó không còn bình thường

như là bạn bạn hữu, mà phải thay vào đó những lễ thối trịnh trọng màu mè, mà trong bụng nhiều lúc chẳng ưa nhau, còn ngoài mặt thì cứ làm tuồng như là thân thiết. Nhưng ai nấy cũng ráng dấu kín trong lòng không dám để lộ nó ra, cho nên ngồi ăn nhậu với nhau mà trong lòng sượng ngắt...

Vợ chồng ông giáo Thăng là người có học, cho nên từ cách dựng cái xe cho tới cách hỏi chào, nhứt nhứt đều đúng vào lễ nghĩa chớ không còn chỗ nào chê được nữa. Xong một cái màn sui gia chào hỏi rồi tới cái màn trà nước đãi đãi, hai vợ chồng ông giáo Thăng hôm nay nhờ trời nắng ráo, nên đi Honda một mạch là tới nơi, nên khỏi phải có cái cảnh rửa giề rửa tay rửa chân cực khổ. Tuy vậy hai vợ chồng ông cũng xin phép để đi rảo bước một vòng để xem cho biết cơ ngơi, bởi ông giáo Thăng đã tiến bộ quan niệm rằng, hễ làm sui một nhà thì biết ra cả họ...

Chỉ tội nghiệp cho hai vợ chồng ông Chín Xe vì mới làm sui so, nên lúc nào cũng sợ rằng mình đang thất lễ, nên hai vợ chồng khúm núm thưa gửi một cách đáng thương, khi ông bà sui bên đằng trai có lời han hỏi.

Nhưng khi mấy đứa nhỏ đã nhúm lửa củi cháy lên rồi, thì món thịt chuột đồng xào lăn với lá cách non, tự nó bay mùi thơm còn hơn thịt nai nướng đi. Ông Chín Xe lại thỉnh anh chị sui ngồi vào bàn, rồi lo đi lấy nhạo chiết rượu để lăn xăn, rõ thật đây là một bữa tiệc tiếp đãi rất ân cần, vì vợ chồng ông đã dốc tâm tính trước, nên tuy chén bát bằng đồ sành sứ Lái Thiêu, mà trong lúc dọn ra cũng có mùi thơm tất.

Tuy là mỗi bữa ngon như vậy mà hai ông sui cứ nhậu cầm chừng, chớ không thể xả cảng tống hết ga vì ông nào cũng sợ có điều chi thất thố. Chỉ có hai bà sui là chỗ đàn bà nên họ nói chuyện râm rang, nhờ vậy mà bữa ăn bớt phần lạt lẽo, khiến cho cái nồi cơm mỗi lúc mỗi vơi, còn mấy đứa nhỏ cũng từng bưng bưng thịt chuột đem lên để rội.

Thế rồi bà vợ ông Chín Xe phá lệ cửa cảnh sui gia, bà nói huyền thiên từ chuyện trên trời, cho tới chuyện Việt Kiều đi về đây xây nhà lầu để trả hiếu cho cha mẹ, nên đã có nhiều người thèm thuồng đem con đến gả. Báo hại sự giàu sang ở đâu chưa thấy, nhưng cái bụng lại nổi u lên để

báo hiệu đưa trẻ chào đời, nên bây giờ cũng có người hể nhắc đến hai tiếng Việt Kiều, là họ réo tên cha của mấy đứa bắt lương lên để chữi...

Qua vài chung rượu để chánh gốc, cho nên ông thầy giáo Thăng cũng bớt phần giữ kẻ, nhờ vậy mà tiếng nói tiếng cười được dịp giòn tan. Trong khi đó thì bà vợ của ông lại liếc canh chừng để giữ gìn ý tứ. Nhưng ông thầy giáo Thăng lâu lắm mới gặp được chuột đồng, cho nên ông gấp quên thôi khiến cho bộ râu cá chốt dính nước cốt dừa chèm nhẹp. Thấy vậy bà vợ mới nhắc chừng:

- Minh à. Long tu trầm thủy (râu rồng nằm nước).

Tức thời ông giáo Thăng bèn hiểu ý đưa tay lên quẹt, rồi ông cầm chung rượu lên uống xong rồi nói tiếp:

- Râu rồng mà gặp chuột đồng thì phải cho nó tới luôn, chớ còn mình mà giữ kẻ quá thì sẽ mất vui có phải như vậy không... anh sui của tôi.

Ông Chín Xe đang ý lại. Vĩ xuống chìm tại bến cũng chẳng sao, nên nâng ly lên mời ông sui, rồi nói lớn:

- Vô... vô đi anh sui. Chuột đồng thảng nầy ngon lắm. Nhưng mà muốn bắt được cũng không phải dễ. Tui nhờ có được một cặp chó săn, chớ còn không thì kẻ như trượt mỏ...

Bà Chín Xe thấy ông chồng đang ăn nói ba ngừ, nên bà lo ra nói đỡ:

- Ối thật chuột đồng mà ông nói cái gì đâu nghe quý lắm. Muốn ăn thì biểu mấy đứa nhỏ xích chó dắt đi một hồi là có chớ gì. Tôi sợ tới chừng đó ăn thét rồi bị đau mình, mà tôi với ông không dám mời anh chị sui của mình đây nữa chớ...

Hai sui gia nhậu một hồi bứt gần một lít, nên ông nào cặp mắt cũng đỏ hào quang, nên đã quên tuốt cái lễ thói của việc sui gia mà phàm từ trước tới nay ai ai cũng đều gìn giữ. Nên nói năng thả cửa chẳng có giữ gìn, nhờ vậy mà một bữa tiệc thịt chuột của nhà nghèo, đã khiến cho mọi người ăn ngon thiếu điều xuất hạn.

Vô thêm hai chung rượu nữa, ông Chín Xe đã hứng khởi quá chừng, nên ông lại muốn lấy le, rồi dạy qua bà vợ nháy mắt như ngầm ra hiệu, là ông sẽ làm bộ sợ ý để dính vài cọng bún cho bà vợ nói nho, chớ hổng lẽ bên đàng sui trai họ cứ

xổ nho ra hoài, còn bên đàng gái cứ làm thỉnh thì lép vế quá.

Bởi trong lòng đã nghĩ quyết như vậy, cho nên ông thừa cơ bưng chén bún lên lừa, rồi ông giả bộ lấy tay ấn hai sợi bún hai bên, rồi ông ngó sang bà vợ như ngầm chờ đợi. Bà vợ ông thấy vậy vội buông đũa xuống, rồi nói lớn:

- Coi kìa ông. Lở đứt gà có hai con lại!

Báo hại ông bà sui trai dạy qua nhìn rồi chưng hửng, vì quả thật trên mép của ông Chín Xe đang có hai sợi bún lòng thòng. Biết mình đang mắc mớ, nên ông Chín Xe giả giận làm vui rồi nói tiếp:

- Bữa nay gặp anh sui vui quá, cho nên tôi làm liên mấy chung rượu để chánh gốc thỉnh tại lò, báo hại làm cho tôi muốn quên hết trời trăng. Nếu “nhà tôi” không nhắc khéo thì nó dính thêm chừng vài sợi nữa, không khác gì râu của bác Hồ của mình ở ngoài miền Bắc quá...

Ông giáo Thăng thấy vậy cũng phụ họa thêm:

- Bởi vậy hồi nãy “nhà tôi” cũng nói tôi là râu rồng nằm nước. Nhưng ngẫm lại đâu ngon bằng anh. Nếu chị sui của tôi mà không nói, nó dính thêm vài chục cọng nữa, thì bây giờ tôi phải chấp tay thưa Bác với anh rồi...

Nhờ biết cách khôi hài mà cả nhà đều cười rộ lên để quên đi những điều phiền toái, chớ thật ra ông Chín Xe đã hằm bà vợ lắm rồi, dè trước mặt sui gia mà chơi ông một câu đau quá mạng. Nhưng nhờ có mấy ly rượu để giải sầu, chỉ trong một chốc sau ông đã tiêu tan những điều phiền muộn.

Ông Chín Xe phải đợi ông sui đạp chiếc Honda nổ máy vọt ra con lộ, rồi ông mới nhẩn nha đi trở vô nhà bắt bà vợ ra để hỏi tội sau. Riêng về phần bà sợ lại không tỏ ra sợ hãi, mà trái lại bả còn đi đứng mạnh dạn hơn lúc bình thường. Đợi cho mấy đứa nhỏ bưng dẹp xong chén bát trên bàn. Ông mới quay qua bà vợ hỏi:

- Tại sao hôm trước bà đã nói với tôi, là để cho bà nói nho lại cho anh chị sui ảnh biết. Không dè bữa nay bà nói một câu làm cho tôi cũng muốn đội quần, có phải bà muốn làm nhục tôi trước mặt ảnh chỉ phải không?

Bà vợ nhìn ông cười cục cục rồi nói:

- Đừng nóng, đừng nóng bỏ ba sắp nhỏ của tui nó ới. Từ ngày tôi đi về nâng khăn giữ bóp cho mình, một chữ cần làm đôi tôi cũng không ngờ, thì làm sao tôi biết đường nào mà nói nho nói chữ!

Ông Chín Xe nhìn vợ chăm bẵm rồi nói tiếp:

- Hừ. Không biết nói thì tôi đâu có ép. Sao hôm cái bữa ở trên anh sui đi về, bà đã quả quyết với tôi là kỳ này bà mời ảnh với chỉ xuống đặng bà nói nho để đáp lễ với người ta, rồi bây giờ bà lại ăn nói phang ngang với tôi như vậy.

Bà vợ lại điềm đạm nhìn ông nói:

- Ba sắp nhỏ chắc còn nhớ ông bà của mình có để lại một câu. Đó là: “biết thì thưa thốt, còn không biết thì dựa cột mà nghe”.Chớ mình dốt mà làm bộ tài khôn nói chữ thì có ai mà phục...

Ông Chín Xe hơi đuối lý. Nhưng ông cũng cương lên cự lại:

- Nói như bà thì hết thuốc chữa. Cũng may mà hồi này tôi lanh trí day qua cái vụ hàm râu của Bác mới được thông qua, phải tôi mà chậm lụt một chút thì anh sui cười tui tới cỡ nào nữa lận?

Bà vợ của ông sợ ông nổi cộc nên dẫu dụ:

- Theo tôi mình là người Việt thì cứ nói tiếng Việt, học chữ Việt. Chớ còn học chữ Tàu làm chi rồi nói một câu trở thành năm bảy nghĩa, rối cuộc thì cũng không ai hiểu được cái chuyện gì, mà trái lại cũng có khi làm nên đám giặc. Như hôm đám ma đảng nhà ông Biện Búa, ai thuở đời nay trong lúc nhà của người đang có đám tang. Vậy mà ông Ba Tất đang ngồi nhậu nổi hứng cái gì, rồi ổng nói một câu “cầu cuồng tại thị”. Làm cho trong bàn tiệc đĩa chén thiếu điều bay, có người bắt bẻ ông Ba Tất nói họ là con chó điên, nên chớ có người ta chết đặng mon men đến nhậu. Còn ông Ba Tất thì nói rằng, đó là cái đèn treo giữa chợ, để ngụ ý nói rằng trong tình chòm xóm nếu có hữu sự thì mình phải tận tâm, chớ đừng thấy dọn cơm thì nhảy lên ngồi, còn lúc tang chủ nhờ mình đi đào đùm lỗ huyệt thì lặn mất.

Trước câu nói phân trần của bà vợ nghe hữu lý, làm cho ông Chín Xe cũng nguôi giận một phần nào, nên ông phạch bì thuốc rê ra vắn rồi đưa lên môi bập. Sau một hồi khói mỏng bay lảng đảng mơ màng, khiến cho ông liên tưởng đến hai cọng búng hồi nãy, thiệt tình nó cũng giống hai con lái đũa chớ chẳng chơi. Thôi thì từ nay trở về sau cuộc đời của mình dốt thì đành chịu dốt, chớ còn học lóm rồi đi nói bậy thì có ngày mang họa. Nhứt là mấy cái vụ nói chữ nho, ời cái chữ của nước Tàu sao mà rắc rối.

Bất giác ông Chín Xe buộc miệng cảm rằm, ngọc ẩn hàm rồng hay hột cơm dính mép gì cũng vậy chớ hai cái đó nó có khác gì đâu, xem chút nữa ông với bà làm đám giặc. Cũng may mỗi người biết tiết chế cái nư giận của mình, để còn có dịp nhìn lại ý nghĩa thâm thúy của chữ nho, còn không thì cũng có thể bây giờ bà đang ngồi khóc hu hu vì phù mỗ.

Đó là những chữ nho đáng để nhớ đời, không biết ở xóm này còn có ai ham nói chữ nho nữa không. Chớ còn vợ chồng ông từ nay thì đã tởn, may một nếu gặp mấy trường hợp như vậy, cơm thì nói ra cơm, búng thì nói ra búng. Chớ không có ngọc ẩn hàm rồng, cũng không có cái cảnh ngọc trầm thủy thượng mình ới. Nói năng như vậy, thì làm sao không sanh ra cãi cộ.